

ti le poznala! In kakó se imata rada z možem, dasi bi jo on, Nemec, želel nekoliko drugačno — bolj za dom in hišo da bi bila njegova Gemma ter se menj bavila s knjigo in umetnostimi. Ali tega ne bode, medve že pridno netiva ogenj druga drugi; žena se mora in mora vzdigniti nad navadna vsakdanja opravila!

In njeni hčerki! Starejša je vsa mati, óni lasjé, óne očí, óni grški nos, óna živahnost; druga pa mirna in premišljena kakor oče. Toda malokdaj sta pri naju. Mati ji ima sicer jako rada, vender ji je takó navadila, da ji dasta mir ter nista po nepotrebnem okrog nje. Pridna in zvesta hišna ji ima v svojih rokah.

Čuj jo; tukaj je žel! Oh, ona ne more biti brez mene! ‚Danica!‘ kliče me s sladkim svojim glasom in italijanskim naglasom, ‚Danica!‘ Z Bogom za danes!

(Konec prihodnjič.)

Triolet.

Razdvojen od nesreč sem, ljuba mati,
Na tvojih prsih le sladkó počil;
Nov žitja vir iz ust le tvojih pil
Razdvojen od nesreč sem, ljuba mati!
Moj tok solzâ se s tvojim je spojil
In nehal v hipnem snu sem žalovati; —
Razdvojen od nesreč sem, ljuba mati,
Na tvojih prsih le sladkó počil. —

Da si le ti me v boli prav umela,
Kaj meni drugi hočejo ljudjé! —
Naj trosijo povsod laži grdé,
Da si le ti me v boli prav umela!
Naj le še zlobno stikajo glavé
Klevetniki, zbiraje se v krdela —
Da si le ti me v boli prav umela;
Kaj meni drugi hočejo ljudjé! —

Slavomir.

Ptičkam,

Ptičke lahkokrile,
Misli moje,
Kaj ste zapustile
Domke svoje?

V mreže ste ujete —
Prav vam bodi!
Kdo vas iz zaplete,
Naj izvodi?

Ptičke lahkokrile,
Misli moje,
Kaj ste zapustile
Domke svoje?

Davorinov.

